

τον κατέβασε από τη βιβλιοθήκη την Κριτική και διάβασε ένα μέρος προσεχτικά. Έπειτα την ξανάβασε στη θέση της και δεν άνοιξε πιά Κάντ στη ζωή του. Ένα μέρος της Κριτικής, όπως είναι γνωστό, μεταφοράσθηκε ο φίλος Μαρκέτις και εγώ με σκοπό να δείξουμε (όπως και αποδείξαμε) πως η δημοτική μπορεί να αποδώσει και τα πιο βαθιά νοήματα, και ο Γερμανός κριτικός. Triumph ειδικώς της νεο-ελληνικής, ξεγύρισε πως στη μετάφρασή μας βγαίνει καλύτερα το νόημα, παρά στο πρωτότυπο. Όμως αν με ρωτήσετε να σας το ξηγήσω, θα σας μολογήσω, παιδιά, πως δεν έχω ιδέα ξίστερη. Μήτε είχα όταν μετάφραζα έκαικα τη δουλιά μου μηχανικά. Μάλιστα τόσο τέλος αφήρισα με τη σκοτεινιά της, ώστε όταν κοιτάζαμε με το Μαρκέτι στερνή φορά τη μετάφραση μέσα στη βιβλιοθήκη της λέσχης του Αίθερου και αποφασίζαμε πως έλαβε την τελειωτική της μορφή, εγώ σηκώθηκα, τίναξα το γερμανικό βιβλίο χάμου, και δίνοντάς του μια δέβηλη κλωτσιά, το πέταξα ως στην άλλη άκρη της αίθουσας.

Μά με τον Κάντ ο λόγος μας κατάντησε πολύ λιγότερος, και όρα να ξεκαργύσει στο μολάρι.

(Συνέχεια)

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Η ΠΑΛΙΑ ΖΩΗ ΜΟΥ

Σά μία σφα που από το φως διαβαίνει
γοργή, μυστηριώδης, βουθή,
σά γελαστή μπιτιά που απάλογέρονε
στά μάτια μας γλινιά για μία στιγμή.

Σά μαγικό τραγούδι που αγροικιέται
μέσ στο βουδό σκοτάδι ξαφνικά,
κι άμέσως παύει, σβήνεται, σκουπίζεται
κι απλώνεται τριγύρω σιγανά.

Σάν κάτι τέτοιο μοιάζει κ' η ζωή μου,
ή λαμπρή ζωή μου ή παλιά,
που πλημμυρούσε μάγια ή ψυχή μου,
σά δροσερό λουλούδι που μαδά!...

ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠ. ΜΩΡΕΣ

ΣΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Θυμήθηκα κι απόψε μία βραδιά,
πως έμοιαζε με τούτη!
Ίδιο φεγγάρι, γλόχα, σιγαλιά,
και κάτι γδούποι...

Της θύμησης τ'άγέρι τ' ατσάλι.
πως μ' έφερε σμά σου,
σαν το ξερό το φύλλο το γλοιό,
στά γόνάτά σου...

"Άκουσε την καρδιά μου μυστικά,
όπου σου κραίνει,
μέσ στη γαλήνια απόψε τη βραδιά,
που αργοδιαβαίνει...

ΙΡΜΑ ΣΕΡΦΗ

ΕΝΑ ΠΡΑΜΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟ

Δημοσιεύουμε, όπως το τάξαμε στο περσινό φύλλο, το άρθρο που μας είχε στείλει στις 15)28 του περσινού Απριλίου από το Παρίσι ο Ψυχάρης. Το άρθρο του περιημένον Δυσκόλου μας το χρητήσαμε ίσαμε τώρα αδημοσίευστο με την ελπίδα πως, περνώντας ο δικός ίσως θυμός του, θα μας παράγγελε σήμερ' αύριο να μην το τυπώσουμε. Έστρεψα όμως από τη «Λήλωση» τον που δημοσιεύτηκε στον αριθμ. 739 του «Νοήμα» και άρθρο του που δημοσιεύτηκε στην «Πατρίδα» της 1' Ιουλίου, το προκείμενο άρθρο του Δυσκόλου μας δεν μπορούσε πιά να μένει αδημοσίευστο.

Έρχομαι να πω σήμερα στον αγαπημένο μου το Νουμά, κάτι που είναι κάμποσο σπουδαίο.

Της προάλλες ένας φίλος μου ανέθηκε πίτηδες στο γραφείο μου της Γερουσίας, για να μου δείξη τον αριθμό 723 του Νουμά, με μίαν ανταπόκριση, που πολλοί άδικα δεν την είχαν προσέξει, από το Μόνχο της Βαβυλίας.

— «Κοίταξε, μου γνέφει, αυτά είναι γράμματα φιλολογικά, σταλμένα τάχα με το σκοπό να μάθουνε στο ελληνικό το δημόσιο τη φιλόλογική την κίνηση της Γερμανίας, και χωρίς μέτρο κανέναν, χωρίς να το βάλλη κανείς χαλινάρι, ο ανταποκριτής δεν κάνει λόγο παρά για την πολιτική. Αλλάσε να πιστήξω».

Διάβασα.

Καί τόντις στην αρχή του άρθρου γράφει κάποιος Alex. Steinmetz— έπειδή έτσι βάζει τ'ονόμα του με στοιχεία λατινικά, μη λάξη και τον πύρη κανέναν για Ρωμίο— γράφει λοιπόν ο Alex. Steinmetz τ'ακόλουθα:

— «Οί Σηλόκοι του Παρισιού δούλενε το φερμάνι τους. Ο γερμανικός λαός καταδικάστηκε να δουλέψει 42 χρόνια για την άνταντική κεφαλαιοκρατία», κτλ. κτλ. κτλ., γιατί έχει κάμποσα τέτοια.

Τό να τ'ά λέη αφτά ένας Alex. Steinmetz δεν άπορώ διόλου. Θάπορούσα να μην τ'άλεγε. Οί Γερμανοί πρόθυμοι, ολοπρόθυμοι, ηγχοσχοροπύριοι, όπως αποδείξαμε στον πόλεμο, να σκοτώνουνε, να φονεύουνε, να λεηλατούνε, να πυρπολούνε, να κλέβουνε ό τι δύνεσαι να φανταστής, να γουργουρίζουνε σε καπαστήματα έμπορικά ή διοικητικά, ναράζονε για να τ'ά πάνε στον τόπο τους κάθε είδος εργασία, μηχανές, να παίρνουνε τα κατάστιχα όποι καταγραμμένη βρίσκεται ή ξένη πελατεία, να τσιφνίζουνε γυναικες, γέροντες, ως και τραυματίες, να ρημάζουνε χωρές, χωριά, χωράφια, τόσο τελειωτικά, τόσο μεθοδικά που βούκα ψωμί να μην έβρη ένα παιδάκι. Αν είναι κ' ένα χόρτο, ένα χορταράκι να μασήση, την πένη του να γελάση.

Άμα όμως το ζήτημα γι' αποζημίωση, ξεφτερώνεται στη μέση ο Σηλόκος.

Κ' έχουνε την αναίδεια, έχουνε την τόλμη να λένε πως είναι ή αποζημίωση για την άνταντική κεφαλαιοκρατία. Φτωχοκρατία μ'ας την κάμανε τη Γαλλία μ'ας όληνη και μιλούνε για κεφαλαιούχους! Δυό χεμῶνες άλάκερους, δυό άλάκερα καλοκαίρια, έδώ, στο Παρίσι, μ'ας ρίχνανε μπάρμτες οί άσυνείδητοι νύχτα μέρα. Δεν είδα να γυρέδανε τότες κεφάλαια.